

[Iver Poulsen.]

sine angivelige forbehold med hensyn til undersøgelsesområdets begrænsning få en for undersøgelsens kvalitet skadelig virkning, specielt hvad angår undersøgelsen af forholdet mellem den lille stab og politikerne.“

Det er en udtalelse, som jeg fuldstændig kan tilslutte mig, og til de medlemmer, som ikke mener at kunne stemme for det af os fremsatte forslag, vil jeg rette en opfordring om at stemme for mindretallets ændringsforslag.

**Frode Jakobsen:** Jeg bliver nødt til at rette en fuldstændig misforståelse, som det ærede medlem hr. Iver Poulsen gjorde sig skyldig i. Det ærede medlem sagde, at jeg havde udtalt, at oberst Schjødt-Eriksen nu kun kunne gøre forsvaret én tjeneste. Det er rigtigt, at jeg har sagt det, men når det ærede medlem slutter, at jeg dermed beskylder Schjødt-Eriksen for mord, er det en letsindig slutning. Man kan da godt være uegnet til at være officer uden at være morder. Det er ganske klart, hvad jeg har ment med denne udtalelse. Jeg har ment, og det har jeg holdt fast ved siden 1945, at ingen, som havde været medlem af det nazistiske parti under besættelsen, burde kunne stå som officer i det danske forsvar efter befrielsen. Hvorvidt det kan forenes med — som det ærede medlem sagde — at blive betegnet som pletfri, vil jeg overlade til det ærede medlem selv at afgøre. Jeg tror, det ville have været lykkeligere, om vi havde fulgt den linje.

Med hensyn til det andet punkt, hvor det ærede medlem citerede mig, kan jeg kun sige, at det er fuldstændig rigtigt. Ordlyden af denne håndfæstning er ikke nogen hemmelighed, den står i dr. Hæstrups bog i sin fulde udstrækning.

Nu jeg er kommet herop, vil jeg gerne benytte lejligheden til, før vi skal stemme, at begrunde min stemmeafgivning. Jeg mener, at det foreliggende forslag til folketingsbeslutning beror på en misforståelse,

at det kun er egnet til at vedligeholde den uro, som det foregiver at ville standse; når jeg stemmer imod forslaget, betyder det imidlertid ikke, at jeg anser den fremgangsmåde, vi fulgte i 1945 ved den parlamentariske kommission, for den bedste. Vi troede dengang, at det var den rigtige, også fra modstandsbevægelsens side. Måske var vi for lidt erfarne. Bagefter kan vi finde, at den parlamentariske kommissions materiale er forstemmende læsning, ikke i den forstand at man har prøvet på at skjule noget — det tror jeg ikke på — men der har nok været en tendens til at undskylde, til at afbøde en kritik over for partifæller. Først og fremmest varede det for længe, så længe, at ingen virkelig med energi og lyst kunne beskæftige sig med kommissionens vældige materiale, dengang det kom til behandling her. Man var ved at drukne i det.

Jeg er altså ikke enig med dem, der eventuelt vil sige, at alt blev klareret tilfredsstillende med den parlamentariske kommission. Men hvis det var for sent allerede dengang, hvor meget mere er det så ikke for sent i dag? Også jeg mener, at den politik, der officielt blev ført under besættelsen, var en forkert politik, men det er ikke uden videre strafbart at føre en forkert politik.

Man har også været inde på spørgsmålet udrensning i denne forbindelse. Jeg er heller ikke begejstret for den udrensning, som fandt sted, men jeg tror alligevel, der var en afgørende hovedlinje, som jeg synes det lykkedes at få gennemført: en skelnen mellem dem, som havde gjort det, de anså for det bedste for deres land, selv om de måske tog fejl, og dem, der søgte deres eget, deres egen fordel, hvad enten det så var penge eller magt. De første måtte være genstand for en politisk dom og en historisk dom, de sidste for en juridisk dom. Jeg synes, det er lykkedes at holde den linje.

Jeg deler ønsket om klarhed angående alle disse forhold; men der er gået 16 år,